CRISTIAN RĂDUŢĂ

CRISTIAN RĂDUȚĂ

recent works

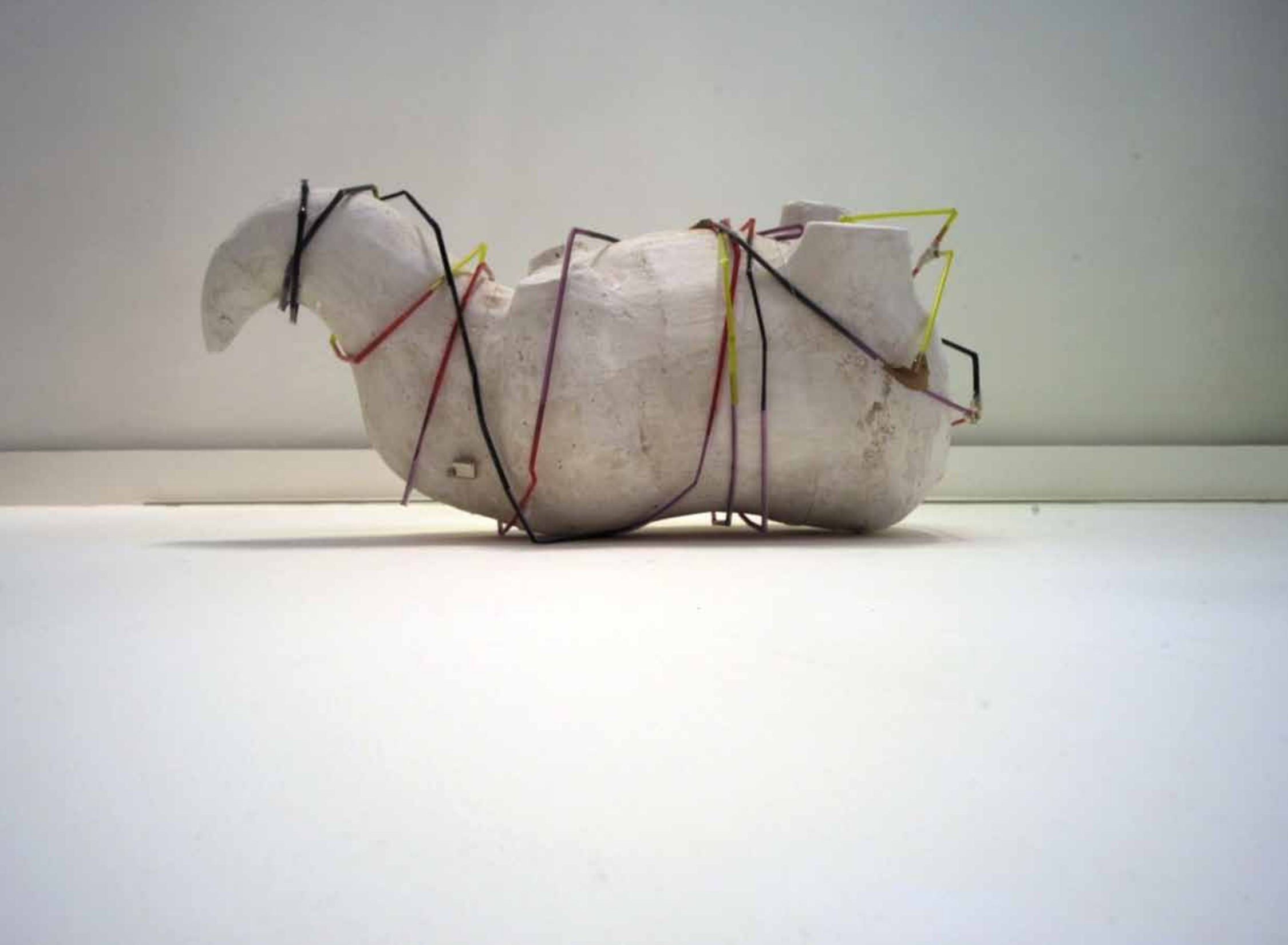

Cristian Răduţă: The Wonder of Change

Romania is in a transitional period after emerging from 50 years of communism and its aftermath. Against this backdrop, Romanian artist Cristian Răduţă offers a fresh and highly engaging voice.

From his matchstick drawings of buildings to his 'blocks' of cement sculptures, out of which emerge delicate branches and his rhinoceros sculptures which are anthropomorphized to express the stretching and awakening of a nation, Răduţă brings an intuitively poetic sensibility that oscillates between reverence and irreverence.

In his series of rhinos, Răduţă weaves together his impressions, warnings and hopes while combining the mythic/mystic nature of unicorns with the nobility of elephants. Yet his rhinos are not the frightening and aggressive beasts of the wild - they are diminutive and adorable. Moreover, the artist places them in all sorts of absurd situations - reminiscent of Eugène Ionescu's play Rhinoceros - as they carry the burdens of the past which are incongruent to living in the present much like the endangered species that they are.

He is fascinated by what he terms "the confrontation of the bestiary" (a bestiary is a compendium of beasts made popular during the Middle Ages). His rhino sculptures hover over the realms of fables and myths, existing between their world and ours. Although whimsical and somewhat fantastical, yet seemingly timeless, they remain well-grounded and solid. They are Old World beasts that evoke earlier days when noble quests and mythological kingdoms informed rational thought.

Christian Bernard Singer

Curator, Canadian Clay and Glass Gallery, Waterloo, Ontario

View from **Alb de Corn | Horn White**, 2010, 418 Contemporary Art Gallery, Bucharest, curator Aurelia Mocanu

Cristian Răduţă: Miracolul schimbării

România se află încă într-o perioadă tranziţională, după cincizeci de ani de comunism şi a urmărilor acestuia. În pofida contextului, artistul român Cristian Răduţă are un discurs proaspăt şi profund angajat.

De la desenele cu beţe de chibrituri ce înfăţişează construcţii, până la sculpturile sale cu "blocuri" de ciment, din care răsar ramuri delicate şi la sculpturile cu rinoceri antropomorfizaţi, ce exprimă trezirea şi înviorarea unei naţiuni, Răduţă ne arată o sensibilitate poetic-intuitivă ce oscilează între admiraţie şi ireverenţă.

În seriile sale de rinoceri, Răduţă îşi împleteşte impresiile, avertismentele şi speranţele, atunci când combină natura mi(s)tică a inorogilor cu noblețea elefanţilor. Rinocerii săi nu sunt fiare înspăimântătoare şi agresive, ci apar drept minioni şi adorabili. Mai mult, artistul îi plasează în tot felul de situaţii absurde – reminiscenţe ale piesei de teatru ionesciene, Rinocerii – atunci când poartă povara trecutului incongruent cu traiul în prezent, ca specie pe cale de dispariţie.

Este fascinat de ceea ce consideră a fi "confruntarea bestiarului" (în accepţiunea sa medievală). Sculpturile cu rinoceri survolează teritoriul fabulelor şi miturilor de la graniţa lumii noastre cu a lor. Deşi ludice şi, în oarecare măsură, fantastice, aparent atemporale, ele rămân telurice şi solide. Rinocerii sunt bestiile Lumii Vechi, ce evocă zilele de odinioară, pe când misiunile nobile şi ţinuturile mitologice hrăneau raţiunea.

Christian Bernard Singer

Curator, Canadian Clay and Glass Gallery, Waterloo, Ontario

Friendship, 2013, synthetic resin, 40 x 55 x 45 cm, private collection, Germany

left - **Nomad,** 2013, synthetic resin, 60 x 50 x 60 cm

Rhinos 2009, synthetic resin, sand, 90 x 50 x 40 cm, Canadian Clay and Glass Gallery
Waterloo, Ontario

View from the artist's studio, 2012, Bucharest

next page - **Proiect 1990**, Free Press Square, Bucharest, 2012-2013

Ceremonia neonorată sau “Locul spre care ne grăbim mereu şi ajungem mereu prea târziu”

Cristian Răduţă este un artist preocupat. De artă ca subiect, de artă ca obiect, de evoluţiile şi schimbările continue din peisajul artistic contemporan, de relaţiile operei cu spaţiul, de reinventarea unor forme consacrate, primordiale şi de crizele care pot apărea pe parcursul unei opere.

Activitatea sa susţinută şi prolifică din ultimii zece ani ar descrie fără urmă de îndoială o personalitate artistică plenară, aşezată, de ce nu, patriarhală – a tăcerii şi a volumelor albe de piatră şi gips ce se vor transforma în creaţii metafizice, în spatele cărora apare corpul încordat al artistului-bărbat care cioplește şi modelează neîncetat, ca să descriem doar un instantaneu cu care ne-am obişnuit în imaginile cu sculptori în atelier, de acum şi de aiurea. Cristian Răduţă nu face obiectul acestei descrieri, ba dimpotrivă, fascinaţia sa pentru aceste volume se transformă în explorare continuă care duce la transformare şi schimbarea sensului. El ia un volum grosier şi îl face diafan sau aduce în operă animale exotice ca să sublinieze stranietatea, alienarea socială. Rinocerul cu formele sale stranii, acest melanj de stângăcie, timiditate şi violenţă a devenit de peste nouă ani, personaj. Aşa cum un scriitor cercetează ani de zile acelaşi personaj, la fel sculptorul cercetează aceeaşi formă. Până îi respiră aerul. Apoi, impregnat de această descoperire, merge mai departe, transformat. De la delicateţea paradoxală a unui corp violent, artistul a ajuns în mod spontan la violenţa latentă a unor spaţii sigure şi la anxietatea generată de acestea. Simbol al siguranţei şi solidităţii – zidul de beton – devine aici obiect al stagnării, drumul fără întoarcere. Aceste momente de criză pot apărea în existenţa oricărui om preocupat de lucrurile incuantificabile, aşa cum este arta în stare pură, în timpul creaţiei şi în mintea artistului.

Anxietatea artistică cotidiană se materializează adesea în aceste ziduri de beton, din cauza idealurilor suprapuse, listelor prea lungi de speranţe, dosarelor prea stufoase de călătorii râvnite, cerinţelor mult prea mari şi promisiunilor mult prea mici. Abrutizează într-atâta, încât se ocolește miezul problemei, subiectul acestei anxietăţi, arta înseşi. Ca un fluture prins într-o mansardă cu ferestre închise, artistul încearcă să scape din propriile frici vătămându-se pe sine şi propria creaţie. Făcând-o din ce în ce mai mică, mai sfioasă şi mai rar.

Cristian Răduţă, care nu face deloc obiectul descrierii de mai sus, simte în proximitatea sa acest pericol şi îl materializează într-un proiect despre curse întrerupte, despre blocaje, întârzieri, rute ocolitoare şi fluturi fragili prinşi în ziduri de beton.

Celebrarea vieţii, “ceremonia” simbolică pe care aceasta o implică şi toate ritualurile necesare sunt adesea neonorate din cauze multiple. Vitalitatea şi seva pot seca adesea, iar arta intră în conflict cu existenţa atunci când nu este o prelungire firească, ci o entitate izolată într-un turn de fildeş intangibil. Adesea, un artist îşi poate construi opera ca pe un castel imaginar, pe care nu îl va locui niciodată, ci doar îi va purta numele. Cele mai recente lucrări ale lui Cristian Răduţă sunt o combinaţie de materiale rezistente (ciment, răşină, os) şi materiale fragile (scobitori, crengi), de volume întregi şi tăieturi expresive, care întrerup armonia formei. Dimensiunile obiectelor sunt înşelătoare – micul devine mare şi marele devine mic. Copacul e miniatural, steagul e supradimensionat, iar scobitorile pot fi suliţe înfipte în zidul unei cetăţi.

Arta lui Cristian Răduţă de azi se situează între activism şi poezie, iar rinocerul său emblematic i-a împrumutat epiderma tăbăcită, din care au crescut ziduri.

Simona Vilău, curator

The Unattended Ceremony or “The Place Where We Always Hurry to Arrive and Always Come Too Late”

Cristian Raduţă is a preoccupied artist. Preoccupied with art as a subject, with art as an object, with the evolution and continuous changes in the contemporary artistic landscape, with the relations between the artwork and the surrounding space, with the reinvention of some consecrated, primordial forms, as well as with the crises which can occur during the evolution of a work of art.

His uninterrupted and prolific activity in the last 10 years may seem to describe, undoubtedly at a first glance, a plenary artistic personality, well established and even patriarchal – an artist of silence and of white volumes of stone and plaster, all turned into metaphysical creations, and behind which we can find the strained body of the man - artist who carves and models incessantly: this would be a snapshot of the artist if we were to recall one of the most common images of the sculptor in his studio, either from present times or from the past.

Yet Cristian Raduţă doesn't fit such a description, on the contrary, his fascination with these volumes will be turned into a continuous exploration which leads to the transformation and changing of the meaning. In his hands, a rough volume will become diaphanous, while exotic animals will be brought in his art in order to highlight the strangeness and the social alienation. The rhino with his strange shapes, this mix of awkwardness, shyness and violence has become, for 9 years now, a character. Similarly to a writer who studies for years the same character, the sculptor has studied the same form. Until he has ended up by breathing its air. And then, fulfilled with this discovery, he would go on, transformed.

From the paradoxical softness of a violent body, the artist has reached spontaneously the latent violence of some safe spaces and the anxiety generated by them. A symbol of safety and strength – the concrete wall – will become in this case an object of stagnation, the way of no return. Such moments of crisis may occur in the existence of anybody who is interested in the undetermined things, such as pure art, the way it is perceived during creation and by the artist's mind.

The artistic anxiety of everyday life will be materialized often in these concrete walls, due to the overlapping of ideals, to a too long list of dreams, to the too thick files of desired travels, to the too big demands and to the too small promises. A dehumanization to such a degree that it would bypass the heart of the matter, the reason of this anxiety, the art itself. Like a butterfly caught in an attic where windows have been closed, the artist attempts to escape his own fears by harming himself and his own creation. By making it increasingly smaller, shyer and rarer.

Cristian Raduţă, who doesn't find his place in the frame of the description above, feels very near this danger and will express his feeling into a project about interrupted races, about obstructions, delays, alternative routes and fragile butterflies caught in concrete walls.

Unattended Ceremony I, 2014, concrete, wood, 100 x 10 x 10 cm

Unattended Ceremony II, 2014, concrete, toothpicks, 100 x 50 x 30 cm

The celebration of life and the symbolic "ceremony" derived from it, together with all the necessary rituals, will remain all unfulfilled due to multiple causes. The vitality and the sap can dry up often, and art can be in a conflict with the existence when it is not a natural extension of it, but an isolated entity in an ivory tower. An artist can often conceive his work as an imaginary castle, which he will never inhabit, and will only bear his name. Cristian Raduță's most recent works feature a combination between resistant (concrete, resin, bone) and fragile materials (toothpicks, branches), entire volumes and expressive cuts which trouble the harmony of form. The dimensions of objects are misleading – the small gets bigger and the large gets smaller. The tree is a miniature, the flag is over-sized, while the toothpicks can be seen as spears stuck into the wall of a fortress.

Cristian Raduță's art can be placed today between activism and poetry, while his emblematic rhino has lent to the artist his tanned skin, and walls have risen up out of it.

Simona Vilău, curator

Unattended Ceremony III, 2014, concrete, synthetic resin, 100 x 250 x 100 cm

right - Unattended Ceremony IV, 2014, concrete, bones, 100 x 50 x 10 cm

Previous pages

Unattended Ceremony V, 2014, concrete, paper, 70 × 20 × 10 cm

Unattended Ceremony VI, 2014, concrete, synthetic resin, 200 × 50 × 60 cm

Unattended Ceremony VII, 2014, concrete, plexiglas, 150 × 100 × 5 cm

right - Unattended Ceremony VIII, 2014, concrete, feather, wooden frame, 20 × 30 × 5 cm

Unattended Ceremony IX, 2014, aluminium, paper, paint, 10 × 30 × 15 cm

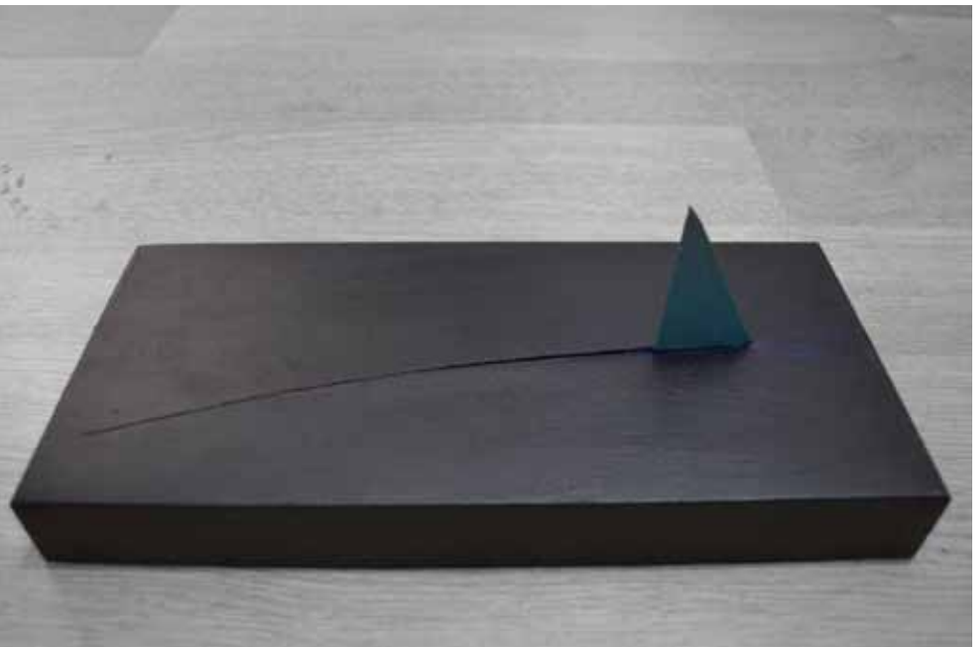

Unattended Ceremony X, 2014, concrete, iron, 10 x 50 x 30 cm

left - Unattended Ceremony XI, 2014, concrete, paper, 250 x 50 x 40 cm

Cristian Răduţă, rinocerul şi A patru*

Cristian Răduţă, fost student al lui Mircea Spătaru (secondat de Elena Dumitrescu), este unul dintre artiştii noştri tineri cu adevărat remarcabili. Lucrările acestui plastician, care a împlinit 30 de ani în 2012, atrag prin semnale pe care le lansează pe calea perechilor contrastante de noţiuni precum solid-fragil, obiectual-organic, greu-uşor... Sunt dualităţi secondate de surprinzătoare juxtapuneri de materiale, cum ar fi ceramica/fibra de sticlă/ipsosul/lemnul şi, respectiv, pana de pasăre, frunza...

Pentru diplomă, în 2005, Răduţă a ales un ,,subiect'' de o plasticitate monumentală: rinocerul. Registrul semantic la dispoziţie era şi el generos. Artistul evidenţia calităţile arhitectonice ale motivului, şi astfel, rinocerul, în dezvoltările conceptuale ulterioare, devine soclul/purtătorul unui monument – iar mişcarea monumentelor o poate simboliza pe cea a culturilor: vezi expoziţia ,,Terraferma'', 2011, la Galeria 418, Bucureşti, care îl reprezintă pe artist; vezi şi temporar instalata (în noiembrie 2012, Piaţa Presei Libere, în cadrul programului ,,Proiect 1990'') lucrare intitulată ,,A patru'', dedicată absurdului birocratic.

În 2005-2006 a apărut seria ,,Animalelor calapod''. ,,Cartoon Dogs'' sunt fiinţe mai degrabă comice, iar adaptările volumelor unele la celelalte anunţă evoluţii din cei doi ani (2006-2008), importanţi, petrecuţi la Roma.

Stratificarea vârstelor Romei l-a fascinat pe câştigătorul bursei Vasile Pârvan. În atelierul de la Accademia di Romania au început să apară elemente anatomice supuse principiului body in pieces, consubstanţiale cu pereţii, ori asociate unor structuri de sprijin verticale. Sculptorul s-a apropiat, totodată, de obiectul ancoră şi de ideea forajului de adâncime, răscolitor de bogăţii arheologice. Ancora s-a transformat în cârlig, acesta a dobândit o volumetrie adesea triumfală. Potenţialul agresiv al cârligului este duios anihilat de prezenţa, pe culmea sa ascuţită, a unui fulg...

În 2010, la Atelier 030202, Cristian Răduţă a structurat instalaţia ,,Rinocer pe Calea Melcilor''. A fost o punere în operă, de un remarcabil impact vizual, a unei metafore-avertisment.

În explorările ideatice şi registrul de expresie recente, inclusiv din 2012, ale lui Cristian Răduţă, componenta de artă conceptuală câştigă teren, odată cu tentaţia minimalismului. Plierea unui avion de hârtie, schimbarea poziţiei şi unghiului de vedere asupra obiectului, pot oferi imaginea simplificată a unui grup uman. Esenţializaţi fluturi din metal animă faţada unei clădiri... Nu e vorba de mărunte exerciţii ludice-formale. Cristian Răduţă are o notabilă capacitate de a extrage esenţe de idee şi de a crea structuri plastice coerente plecând de la stimulul cotidian, de la sugestiile transmise fulgurant de către obiecte.

Adrian Guţă, critic şi istoric de artă

* textul a apărut în revista ARTA, nr. 8 - 9 / 2013

previous pages - **Unattended Ceremony XII**, 2014, concrete, wood, 50 x 40 x 30 cm

left - **Unattended Ceremony XIII**, 2014, concrete, aluminium, 40 x 30 x 30 cm

Cristian Răduţă, the Rhino and the “A four” Size *

Cristian Răduţă, a former student of Mircea Spătaru (together with Elena Dumitrescu) is one of our most remarkable young artists. Works created by Răduţă – who has turned 30 in 2012 – have drawn the attention through signals launched by means of contrasting couples of notions such as solid – fragile, object – organic, heavy – light... Such dualities are doubled by surprising juxtapositions of materials: ceramic / glass fiber / plaster / wood, on one hand, and bird feathers, leaves on the other...

For his graduation, in 2005, Răduţă has chosen a topic of monumental plasticity: the rhino, placed in a peculiarly generous semantic horizon. The artist has pointed out the architectural features of the motif in such a way so that, in its further conceptual approaches, the rhino has become the base / the bearer of a monument – while the moving of monuments can symbolize the changes of cultures. For such an approach, see the exhibition Terraferma, held in 2011 at 418 Gallery, in Bucharest, which represents the artist. See also the work temporarily installed in Piata Presei Libere, in November 2012, as part of the 1990 Project, entitled A four, a work dedicated to the absurd of bureaucracy.

Between 2005 and 2006 the artist has created the series Animal Pattern. The Cartoon Dogs are rather comical creatures, while the volume adjustments of a form to another feature influences from the two important years (2006 - 2008), which the artist has spent in Rome.

The age stratification of the city of Rome has strongly fascinated the winner of Vasile Pârvan scholarship. In his studio at Accademia di Romania, the artist has conceived his first anatomical elements, subject to the body in pieces principle, consubstantial with the walls, or associated to vertical support structures. The sculptor has also approached the anchor object and the idea of deep drilling in search of archaeological treasures. And the anchor has been turned into a hook which has acquired often a triumphant volumetric perspective. While the potential aggressiveness of the same hook has been softly annihilated by the presence of a feather on its sharp peak...

In 2010, at Atelier 030202, Cristian Răduţă has exhibited the installation Rhino on the Snail Way. It was a staging, invested with a powerful visual impact, of a warning metaphor.

In Cristian Răduţă’s most recent explorations – both in the field of ideas as well as in that of expression –, including his experiments from 2012, conceptual art has gained in importance, together with the temptation of minimalism. The folding of a paper airplane, the changing of position and of the angle of view on the object, can provide the simplified image of a human group. Stylized metallic butterflies will animate the facade of a building... And these are not just petty playful formal games. Cristian Răduţă has an impressive ability to extract the essence of an idea and create coherent plastic structures starting from daily life incentives or from flashing suggestions transmitted by objects.

Adrian Guţă, art critic and historian

* the text was published in ARTA magazine, issue nr. 8 - 9 / 2013

left - **Playground**, 2014, wood, paper, 20 x 20 x 5 cm

Playground, 2013, synthetic resin, 300 x 400 x 50 cm

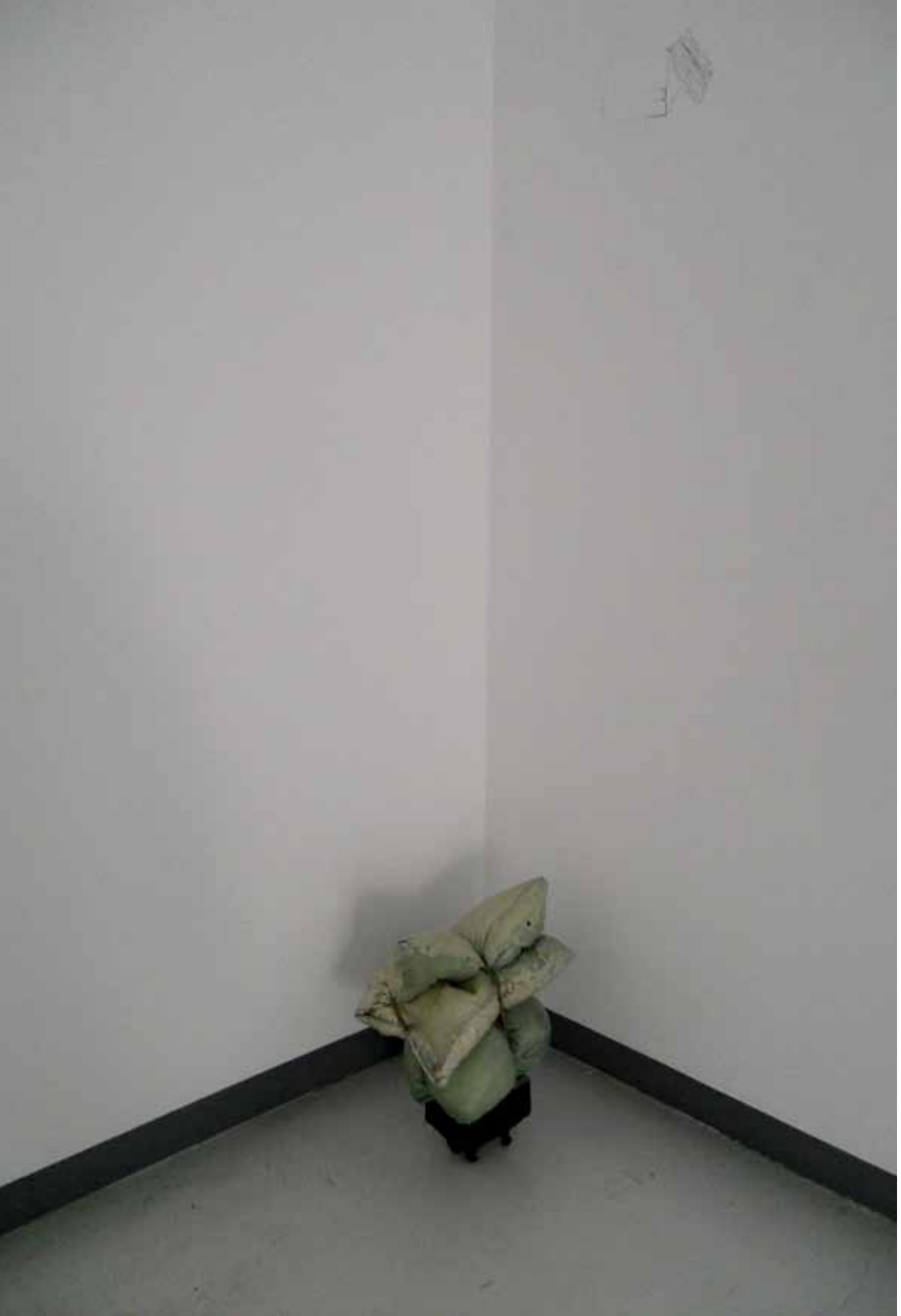

Nomade au Sahara *

Cristian Răduţă a fost elevul lui Mircea Spătaru, unul dintre cei mai influenţi sculptori din România. Cristian Răduţă face parte din structura determinată de Mircea Spătaru.

Sculptura este tradiţională şi inovativă. Sculptura este conservatoare şi nedisciplinată. Intuiţia este fundamentală în sculptură. Obiectul aduce idei şi ideile aduc obiecte. Sculptura este auto-reprezentare. Sculptura este un set mental pentru forme fără niciun loc.

Cristian Răduţă a învăţat de la Mircea Spătaru noţiunea de sculptură de la monument la formă de artă. Sculptura aliată cu monumentul are un loc specific şi vorbeşte simbolic despre însemnătatea şi folosirea lui. Dar, când logica interioară a monumentului se sparge, sculptura îşi pierde site-ul, locul. Monumentul devine abstract, sculptura devine nomadă. Esenţialmente nomadă, sculptura inventează un mediu în funcţie de suportul tehnic şi îşi declară statutul, însemnătatea şi funcţia. Logica spaţiului explorează zona ideală.

Aproape de descrierea seminală de tip Mircea Spătaru, reprezentările propuse de Cristian Răduţă sunt aproape impropriu numite sculpturi. Corect ar putea fi numite manifestări fizice fixate de emoţional şi intelectual. Manifestări fizice care prescriu forma, explorând intuiţia şi dinamica.

Forma şi conceptul derivă dintr-o imagine / rinocerul / deja familiară, la care putem lua parte.

Nici un animal nu a exercitat o influenţă aşa de profundă în artă ca rinocerul. A. Dürer, J.B.Oudry, Niki de Saint Phalle au fost fascinaţi de misterul întunecat. Bizar, reprezentarea rinocerului nu a fost niciodată acurată, a fost mereu mai mult o reprezentare puternică, populară.

Văzute limpede şi raportate cu onestitate, reprezentările lui Cristian Răduţă păstreaza acel eye-catching neobişnuit. Senzaţia vizuală este dublată de o senzaţie tactilă. Calmă, anonimă, reprezentarea / rinocer a lui Cristian Răduţă este undeva între poezie şi vis. Poţi să o atingi, dar nu poţi să o descrii. Visele au puterea să imagineze diferit viitorul.

Prin aceste reprezentări / rinoceri, Cristian Răduţă are abilitatea de a genera asociaţii cu alte locuri, cu alte vise. Nomazi, rinocerii lui meditează în tăcere; cunosc praful şi zăpada, cunosc esenţa aerului şi a apei. De fapt cunosc esenţa lumii: un obiect perfect familiar poate continua cea mai radicală idee.

Dezarmant de precisă, reprezentarea / rinocer te duce spre un alt context, spre un alt sfârşit, dar niciodată un sfârşit în sine.

Liviana Dan, critic de artă şi curatoare

* textul a apărut cu ocazia expoziţiei personale a artistului, Nomade au Sahara, la Galeria Calina, Timişoara, curatoare Liviana Dan, 2013

previous pages - **Rhinoceros on the Snail Path**, 2010, synthetic resin, Atelier 030202, Bucharest, 100 x 250 x 120 cm

left - **Nomade au Sahara I**, 2013, synthetic resin, textile, 30 x 20 x 10 cm

Nomade au Sahara *

Cristian Răduţă was Mircea Spătaru's disciple, one of the most influential Romanian sculptors. Cristian Răduţă belongs to a certain structure determined by Mircea Spătaru. Sculpture is both traditional and innovative. Sculpture is also conservative and undisciplined. Intuition is fundamental in sculpture. The object brings ideas forward as well as ideas bring objects. Sculpture is self-representation. Sculpture is a placeless set of forms.

Cristian Răduţă learned from Mircea Spătaru the notion of sculpture both as monument, as well as form of art. Sculpture in conjunction with the monument holds a specific place of its own and symbolically speaks of the monument's meaning and use. Yet, when the inner logic of the monument breaks down, sculpture will consequently lose its site, its place. The monument becomes abstract, sculpture becomes nomad. Essentially nomad, sculpture invents an environment depending on the technical support and asserts in this way its position, its meaning and its function. The logic of the space explores the ideal area.

Very close to the seminal description proposed by Mircea Spătaru, Cristian Răduţă's works are improperly named sculptures. In a more adequate way they could be called physical manifestations shaped into a form by emotions and intellect. They are physical manifestations which prescribe form, exploring intuition and dynamics.

Form and concept derive from an image – the rhinoceros –, already familiar, to which we can participate. No other animal has ever had such a deep influence on art as the rhinoceros.

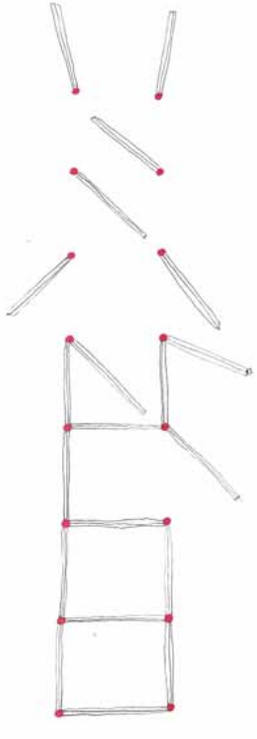

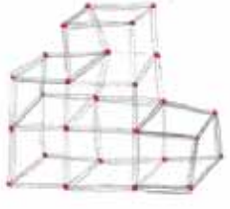

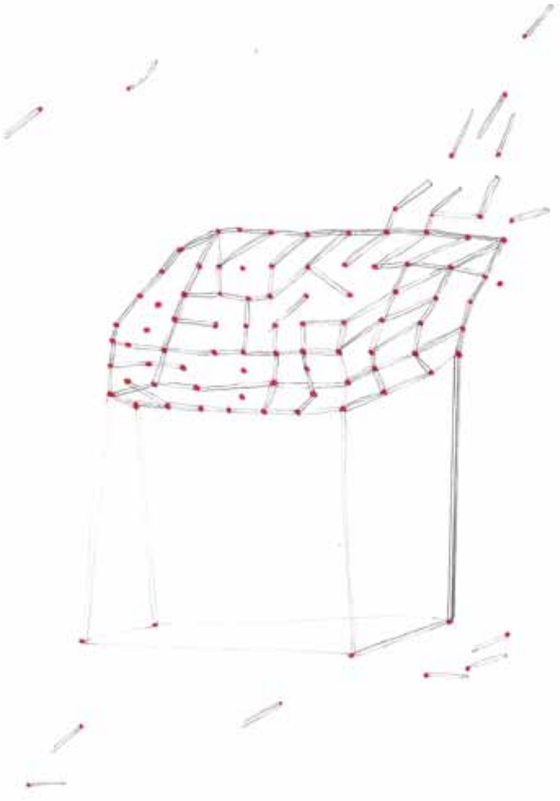

A. Dürer, J.B.Oudry, Niki de Saint Phalle were fascinated by the dark mystery. Odd enough, the representation of the rhinoceros has never been accurate as it has always been a powerful, popular representation.

Seen in a clear and truthful approach, Cristian Răduţă's works keep an usual "eye-catching" perspective. The visual sensation is doubled by a tactile sensation. Calm, anonymous, Cristian Răduţă's rhinoceros-like representation is to be found somewhere between poetry and dream. You can even touch it, but you cannot describe it. Dreams have the power to imagine future differently.

Through these representations, Cristian Răduţă has the ability to create links with places and dreams. Always nomads, his rhinoceros meditate silently; they know the dust, the snow, the essence of air and water. They know indeed the essence of the world: a perfectly familiar object can embody the most radical idea.

Disarmingly accurate, the representation of the rhinoceros will lead the viewer towards a different context, a different end, but never towards an end in itself.

Liviana Dan, art critic and curator

* the text was written on the occasion of the artist's solo show, Nomade au Sahara, at Calina Gallery, Timişoara, curated by Liviana Dan, 2013

Nomade au Sahara II, 2013, aluminium, synthetic resin, 40 x 40 x 35 cm

left, up - **Nomade au Sahara III**, 2013, wood, synthetic resin, 20 x 40 x 10 cm

left, down - **Nomade au Sahara IV**, 2013, wood, synthetic resin, rope, 30 x 40 x 15 cm

Terra ferma *

Un rinocer, sau doar cele patru picioare scurte ale sale, susţinând un mic perete/obelisc/bloc/ paralelipiped ridicat vertical deasupra, constituie o imagine a permanenţei şi a efemerului deopotrivă. Clar e că trimite la monument, cu toată problematica timpului, spaţiului, locului - şi soclului – implicite, pe care îl redă la scară miniaturală şi contrasă, şi care de altfel nu se putea lăsa prea mult aşteptat într-o discuţie pornind de la şi gravitând în jurul definiţiei sculpturii. (Răduţă însuşi are în vedere monumentul în viitoarele lui proiecte, şi fie şi fără această perspectivă în minte, îţi sare în ochi calitatea de machetă a micilor lui monumente de aici.)

Ceea ce s-a întâmplat însă odată cu sfârşitul secolului al XIX-lea, spune Krauss, a redus sculptura la condiţia ei negativă: o sculptură fără loc, siteless, un fel de marker pur, în absenţa sau odată cu disoluţia legitimităţii unui loc posibil de marcat. Sculptura ca monument delocalizat. Cât despre obelisc, construcţie la limita dintre sculptură şi arhitectură, destinată iniţial pentru a marca spaţiul şi timpul, e ceva care a ajuns să îşi încorporeze propria schimbare. De la Pliniu şi Ammianus Marcellinus, în cultura europeană (şi în cultura noastră vizuală comună), actul fizic al mutării obeliscurilor, procesul efectiv al transportului lor, devin parte din obiectul în sine. Aşa am ajuns să aflăm ce e un obelisc, mutându-l din Egipt la Roma (una din cărţile clasice care îi sunt dedicate se numeşte Obelisks in Exile). La această dublă familie semantică a eternităţii şi a schimbării cred că trimit sculpturile prezente ale lui Răduţă.

Ce fac picioruşele sau frânghiile coborâte din elicopter, salvează obeliscul sau îl pun în pericol? Spectaculosul uşor hazliu al elicopterului, perfect branşat la eficacitate, care poartă prin aer un pietroi ascuţit, complet inadaptat la ce i se întâmplă (el fiind, nu?, monument, deci obiect al durabilităţii inamovibile), e cât se poate de firesc: poţi face o ştire din situaţia unui monument care stă bine-mersi la locul lui?

Adevărul e că monumentalul, cu cât e mai ancestral, cu atât e mai supus schimbării, aproprierii, înstrăinării. Nefiind făcut pentru a fi schimbat, şi în niciun caz distrus, el totuşi este. Nemodificat fizic, e totuşi scos din context, dizlocat în tatonarea nesigură a spaţiului pentru a-i regăsi locul de ancorare, terra ferma. Obeliscul purtat de rinocer poate fi un mic, jucăuş monument al propriei efemerităţi.

Dacă despre efemer vorbim, nimic mai efemer decât grupul compact de minuscule tricouri din polistiren, aspirând şi ele, de la statutul de obiecte uzuale, la stabilitatea şi prestigiul monumentalului care, oricum l-am defini, până una alta stă, rămâne o vreme. La fel, nimic mai fragil, perisabil şi instabil decât bărcuţa care duce cu ea un perete înalt, un zid, şi de fapt în aceste mici poante, discrete inserţii, esenţiale, poate fi înregistrat felul anume de a face sculptură la care s-a angajat Cristian Răduţă. Nu doar Rinocerii, deci, fac din el unul dintre cei mai valoroşi tineri artişti români. Se poate continua scriindu-se încă mai pe larg despre lucrările lui, dar pentru că nu am ştiut niciodată cum, şi poate nici când e rezonabil să pun punct unui text, îmi propun ca pe acesta să-l închei astfel.

Adriana Oprea, critic şi istoric de artă

* textul a apărut cu ocazia expoziţiei personale a artistului, Terraferma, la 418 Contemporary Art Gallery, Bucureşti, 2011

Landscape, 2009, synthetic resin, 250 x 180 x 180 cm, view from Cetate

Hook, 2008, plaster, feather, 40 x 20 x 5 cm, private collection, Art in Embassies Collection, US Department of State

Revelation, 2008, synthetic resin, sand, 250 x 150 x 100 cm, private collection, Romania

right - **Blind Tools**, 2008, wood, plaster, 170 x 20 x 4 cm

Terra ferma *

A rhino, or his four short legs, sustaining a tiny wall /obelisk /block/ parallelepiped raised vertically above, suggest an image of permanence and of the transience at the same time. It is obvious that it makes reference to the monument, without letting apart the implicit theme of time, space, place – and of the base too – rendering it at a contracted and miniature-size scale, and which couldn't be ignored for too long in a discussion starting from and focused on the definition of sculpture. (Răduţă himself will consider the monument in his future projects, and be it without this perspective in our mind, what first draws attention is the clay-model style of his little monuments we are referring to).

But what happened with the end of the 19th century, according to Krauss, has turned sculpture to its negative condition: the sculpture has no longer had a specific place, it became siteless, a kind of pure landmark, which was caused by the absence or by the dissolution of the legitimacy of a possible site to point to. Sculpture as a displaced monument. As for the obelisk, a construction on the edge between sculpture and architecture, initially created as a landmark of space and time, is something that came to embody its own change. From Pliny and Ammianus Marcellinus, in the European culture (as well as in our visual common culture), the physical act of moving obelisks, the effective process of their transportation, became a constitutive part of the object itself. This is the way in which we came to know what an obelisk is, by moving it from Egypt to Rome (one of the classical books dedicated to it is called Obelisks in Exile). It is this dual semantic parenthood between eternity and change that the sculptures of Cristian Răduţă make reference to in my opinion.

Study for a Monument, 2010, synthetic resin, 50 x 30 x 20 cm, private collection, USA

left - **Terraferma I**, 2011, synthetic resin, 90 x 180 x 90 cm

What do the little legs or the ropes lowered from the helicopter do, do they save the obelisk or do they endanger it? The spectacular and somehow humorous effect of the helicopter, perfectly connected to its effectiveness, a helicopter carrying in the air a piece of stone, totally misfit to what is going on (as it is a monument, that is an object of irremovable durability, right?) is as natural as it may be: is it possible to make a news from the situation of a monument so deeply installed in its consecrated place?

The truth is that the monumental, the more ancestral, the more is subject to change, to appropriation, to alienation. The monument is not made to be moved, displaced nor destructed, yet it still is. Physically unchanged, it is nevertheless put out of the context, displaced in the hesitating exploration of space in order to find its anchoring place, terra ferma. The obelisk carried by the rhino can be a little playful monument of its own transience.

And if it is of transience that we speak, nothing more ephemeral is than the compact group of polystyrene small t-shirts aspiring as they are to the status of common objects, to the stability and prestige of the monumental which, no matter how we define it, it persists, remains for a while. Similarly, nothing more fragile, perishable and unstable than the little boat that carries with it a high wall and in fact with these soft jokes, discreet yet essential inserts, one can catch the peculiar way in which Cristian Răduță has committed to practice sculpture. Decidedly, not only the Rhinos make him one of the most valuable young Romanian artists. I could go on writing largely about his works, but as I never know how or when is reasonable to end a text, I conclude here this one.

Adriana Oprea, art critic and historian

* the text was written on the occasion of the artist's solo show, Terraferma, at 418 Contemporary Art Gallery, Bucharest, 2011

left - Terraferma II, 2011, paper, brush, 70 x 10 x 10 cm

Blooming Rhino, 2012, synthetic resin, artificial leaf, 60 x 45 x 30 cm, private collection, USA

previous pages - **Terraferma**, 2011, view from the exhibition, 418 Contemporary Art Gallery, Bucharest

Terraferma, 2011, view from the exhibition, 418 Contemporary Art Gallery, Bucharest

Acrobat, 2012, aluminium, wood, paint, 20 x 40 x 10 cm, private collection, Germany

next pages - **Rhino**, 2012, ceramics, 10 x 15 x 10 cm, private collection, Canada

next pages - **Lost Circus**, 2013, synthetic resin, wooden chair, paint, 90 x 50 x 50 cm

next pages - **Columns**, 2010, synthetic resin, paint, 50 x 20 x 15 cm, 43 x 20 x 15 cm, 35 x 20 x 15 cm, private collection, Canada

Cetate workshop, view from the studio, 2009, synthetic resin, private collection

next pages - Cetate workshop, view from the exhibition, 2011, synthetic resin

next pages - **Rhinoceros**, 2005, terracotta, detail from a larger work, variable dimensions, MNAC Collection, Bucharest

Cristian Răduţă (n. 17.04.1982, Ploieşti)

Trăieşte şi lucrează la Bucureşti, România.

Studii:
2013 Doctorat în Arte Vizuale, Universitatea Naţională de Artă Bucureşti
2007 Master în Sculptură, Universitatea Naţională de Artă Bucureşti
2005 Licenţă în Sculptură, Universitatea Naţională de Artă Bucureşti

Expoziţii personale:
2014 Unattended Ceremony, 418 Contemporary Art Gallery, Bucureşti
2013 Nomade au Sahara, Galeria Calina, Timişoara
2012 A Patru, Proiect 1990, Piaţa Presei Libere, Bucureşti
2011 Terraferma, 418 Contemporary Art Gallery, Bucureşti
2010 Rinocer pe calea melcilor, Atelier 030202, Bucureşti
2010 Alb de Corn, 418 Contemporary Art Gallery, Bucureşti
2010 Rhinos, Canadian Clay and Glass Gallery, Waterloo, Canada

Expoziţii colective:
2013 (En)counterpoint, The Art of Living Pop-up Art Gallery, Bucureşti
2011 Figure In, Figure Out, LC Foundation Contemporary Art Centre, Bucureşti
2010 Zoomania.ro, MNAC, România, curator Mihai Oroveanu
2010 Focus Europa, 6th International Contemporary Art Show, Plassenburg Castle, Germania
2009 Three Young Romanian Artists, G5 Gallery, Munchen, Germania
2008 Roma-Amor, 418 Contemporary Art Gallery, Bucureşti
2008 Contemporary Files, Accademia di Romania la Roma, Italia
2008 C, Giardini delle Biennale di Venezia, Zilele Culturii Româneşti, Veneţia, Italia
2008 Spazi Aperti, Accademia di Romania, Roma, Italia
2007 Spazi Aperti, Accademia di Romania, Roma, Italia
2006 Transmissionen III, University of Art & Design, Stuttgart, Germania

Workshops:
2009-2013 Atelierul de la Cetate, organizator Joana Grevers Foundation, Cetate, România
2005 Salzburg Summer Academy

Burse şi stagii:
2006-2008 Bursa "Vasile Pârvan", Accademia di Romania, Roma, Italia

Cristian Răduţă (b. 17.04.1982, Ploieşti)

Lives and works in Bucharest, Romania.

Education:
2013 PhD in Visual Arts, National University of Arts in Bucharest
2007 MFA in Sculpture, National University of Arts in Bucharest
2005 BFA in Sculpture, National University of Arts in Bucharest

Solo shows:
2014 Unattended Ceremony, 418 Contemporary Art Gallery, Bucharest
2013 Nomade au Sahara, Calina Gallery, Timişoara
2012 A Four, 1990 Project, Free Press Square, Bucharest
2011 Terraferma, 418 Contemporary Art Gallery, Bucharest
2010 Rhinocerus on Snails'Path, Atelier 030202, Bucharest
2010 Horn White, 418 Contemporary Art Gallery, Bucharest
2010 Rhinos, Canadian Clay and Glass Gallery, Waterloo, Canada

Collective exhibitions:
2013 (En)counterpoint, The Art of Living Pop-up Art Gallery, Bucharest
2011 Figure In, Figure Out, LC Foundation Contemporary Art Centre, Bucharest
2010 Zoomania.ro, MNAC, Romania, curated by Mihai Oroveanu
2010 Focus Europa, 6th International Contemporary Art Show, Plassenburg Castle, Germany
2009 Three Young Romanian Artists, G5 Gallery, Munich, Germany
2008 Roma-Amor, 418 Contemporary Art Gallery, Bucharest
2008 Contemporary Files, Accademia di Romania in Rome, Italy
2008 C, Giardini delle Biennale di Venezia, Romanian Days, Venice, Italy
2008 Spazi Aperti, Accademia di Romania, Rome, Italy
2007 Spazi Aperti, Accademia di Romania, Rome, Italy
2006 Transmissionen III, University of Art & Design, Stuttgart, Germany

Workshops:
2009-2013 Cetate Workshop, organized by Joana Grevers Foundation, Cetate, Romania
2005 Salzburg Summer Academy

Scholarships and internships:
2006-2008 "Vasile Pârvan" Scholarship for Sculpture at Accademia di Romania in Rome

snapshots from exhibitions organized by 418 Contemporary Art Gallery

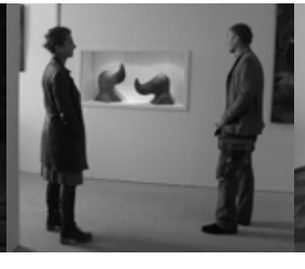

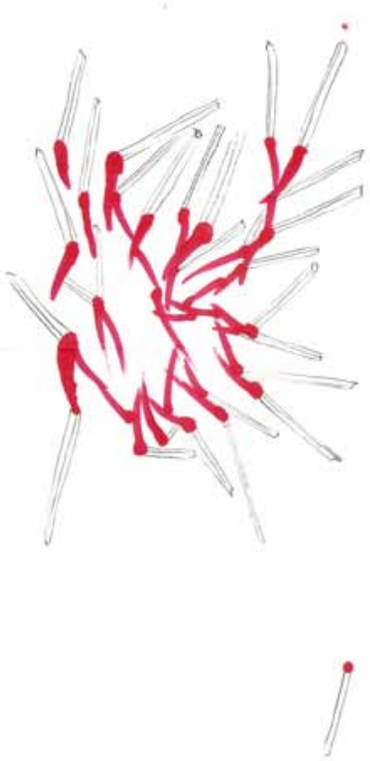

Catalogue of the artist Cristian Răduţă, Recent Works

Editura Universităţii de Arte Bucureşti (UNARTE)
Joana Grevers Foundation
418 Contemporary Art Gallery Bucharest

ISBN 978-606-8296-99-9

Texts by: Liviana Dan. Adrian Guţă, Adriana Oprea,
Christian Bernard Singer, Simona Vilău
Graphic design: Adina Mocanu
Photos: Archives of 418 Contemporary Art Gallery and
Cristian Răduţă
Translations: Irina Ungureanu
Printed by Interbrand,
Bucharest

© 418 Contemporary
Art Gallery 2014
Joana Grevers Foundation
Intrarea Armaşului 12, sector 1 Bucharest, Romania
www.418gallery.com
www.cetateartsdanube.com
http://fundatiajoanagrevers.com/
418gallery@gmail.com

ISBN 9786068296999